

Kommentar til *Nordic Kingfish* – om påkravsgarantier og styreansvar (*Entrepriſeskrift* nr. 2 2026)

Innholdsfortegnelse

Kommentar til HR-2025-1171-A Nordic Kingfish – om påkravsgarantier og styreansvar (<i>Entrepriſeskrift</i> nr. 2 2026).....	2
1 INNLEDNING.....	2
2 SAKENS BAKGRUNN	2
3 NOEN RETTSLIGE UTGANGSPUNKTER OM STYRETS PLIKTER OG STYREMEDLEMMERS ERSTATNINGSANSVAR.....	3
4 HØYESTERETTS VURDERINGER	5
4.1 Aktsomhetskravet som gjaldt for A etter aksjeloven § 17-1.....	5
4.2 Handlet entreprenørselskapet i strid med lojalitetsplikten overfor byggherren da garantibeløpet ble benyttet til å betale konsernintern gjeld?	6
4.3 Forelå det brudd på styrets plikter etter aksjeloven?	7
5 REFLEKSJONER.....	8
5.1 Overordnet	8
5.2 Erstatningsansvar for ledelsen	9
5.2.1 Styreleders forpliktelser knyttet til håndtering av garantiavtalen	9
5.2.2 Ledelsens plikt til å avstå fra kreditorbegunstigelse	10
5.3 Selskapets lojalitetsplikt overfor byggherren.....	12
5.3.1 Problemstillingen	12
5.3.2 Lojalitetsplikten i garanti- og entrepriseforhold	13
5.3.3 Betydningen av konsernforholdet	14
5.3.4 Vurdering	15

Kommentar til HR-2025-1171-A *Nordic Kingfish* – om påkravsgarantier og styreansvar (*Entrepreseskrift* nr. 2 2026)

Professor Margrethe Buskerud Christoffersen

Februar 2026

1 INNLEDNING

Høyesteretts dom HR-2025-1171-A fra juni 2025 gjaldt en byggherres krav om erstatning mot styreleder/daglig leder i et entreprenørselskap. Et viktig underliggende spørsmål var om entreprenøren hadde rett til å disponere over et beløp mottatt i henhold til en påkravsgaranti byggherren hadde stilt som sikkerhet. Saken reiser både kontraktsrettslige og selskapsrettslige spørsmål med aktualitet for entrepriseforhold.

I det følgende skal jeg først kort redegjøre for sakens bakgrunn i punkt 2, før jeg angir noen selskapsrettslige utgangspunkter for styremedlemmers plikter og erstatningsansvar i punkt 3. Deretter skal jeg presentere Høyesteretts behandling av saken i punkt 4 før jeg kommer med noen refleksjoner i punkt 5.

2 SAKENS BAKGRUNN

Saken gjelder altså byggherrens erstatningskrav mot styreleder (benevnt «A») i et entreprenørselskap, som var organisert som et aksjeselskap. Han var også daglig leder i selskapet, som inngikk i et konsern med dansk morselskap. A var også største aksjeeier i konsernet. Tvisten springer ut av en totalentreprise basert på NS 8407, hvor byggherren hadde stilt påkravsgaranti overfor entreprenøren. Det ble deponert et beløp på i overkant av MNOK 13 i en bank, og det fulgte av garantien at entreprenøren hadde rett til utbetaling ved påkrav, uten at byggherren kunne gjøre gjeldende innsigelser fra det underliggende kontraktsforholdet.¹ Det oppstod tvist mellom partene om entreprenørens utførelse, og byggherren fremmet krav om erstatning og etter hvert heving mot entreprenøren. Entreprenøren krevde tilleggsvederlag/erstatning og fristforlengelse fra byggherren. Entreprenørens økonomi var på dette tidspunkt anstrengt, og selskapet var i gang med å avvikle sin virksomhet.

Note (1)

Se nærmere om garantiens innhold i HR-2025-1171-A *Nordic Kingfish* avsnitt 55 med henvisning til Rt. 2012 s. 1267 *Silvercoin*.

Entreprenøren vant frem i tingretten og ble tilkjent erstatning på 22,7 millioner danske kroner. Tingrettsdommen ledet til at entreprenøren anmodet banken om å utbetale garantibeløpet under påkravsgarantien, noe banken etterkom. Samme dag som beløpet ble mottatt av entreprenøren, ble det overført til et dansk konsernselskap (morselskapet til selskapet som eide alle aksjene i entreprenørselskapet). Tingrettens dom ble påanket, og lagmannsretten kom til motsatt resultat. Byggherren ble her tilkjent erstatning på MNOK 61 og frifunnet for kravet fra entreprenøren. Dommen var rettskraftig i juni 2022, og en uke senere besluttet styret i entreprenørselskapet å begjære oppbud. Byggherren og det danske konsernselskapet var de største kreditorene i konkursboet. Det var ikke midler til utbetaling, og byggherren fikk ikke dekning for sitt krav.

Byggherren fremmet deretter erstatningskrav med hjemmel i aksjeloven § 17-1 mot styreleder/daglig leder A, som også var styremedlem i det danske konsernselskapet som hadde mottatt beløpet utbetalt under garantien. Det ble anført at A hadde utvist erstatningsbetingende uaktsomhet, fordi han hadde disponert over garantibeløpet som entreprenøren mottok etter tingrettsdommen, ved å nedbetale konsernintern gjeld. Dette ledet til at byggherren ikke fikk dekning for sitt krav. A ble frifunnet i tingretten, men dømt til å betale erstatning tilsvarende garantibeløpet til byggherren i lagmannsretten.

A anket dommen til Høyesterett. Partene var enige om at entreprenøren etter garantiavtalen med byggherren hadde rett til å trekke på garantien ved å be om utbetaling av beløpet fra banken. Det var også på det rene at byggherren påtok seg en bevisst risiko ved å stille en garanti som forfalt ved påkrav uavhengig av eventuelle innsigelser. Det kunne medføre at byggherren først måtte bidra til utbetaling til entreprenøren og deretter sørge for en avklaring av underliggende forhold. Spørsmålet Høyesterett skulle ta stilling til, var om det var erstatningsbetingende uaktsomt av A å sørge for at garantibeløpet ble brukt til å betale *konsernintern gjeld* i den økonomiske situasjonen entreprenørselskapet befant seg i. Byggherren anførte at A med dette indirekte begunstiget seg selv, fordi han var aksjeeier i konsernet. A bestred ansvar.

3 NOEN RETTSLIGE UTGANGSPUNKTER OM STYRETS PLIKTER OG STYREMEDLEMMERS ERSTATNINGSANSVAR

Før jeg går inn på Høyesteretts behandling av saken, vil jeg kort oppsummere noen selskapsrettslige utgangspunkter når det gjelder hvilke plikter som påhviler styret, daglig leder og de enkelte styremedlemmer i et aksjeselskap.² Aksjeloven § 17-1 omhandler erstatningsansvar for blant annet styremedlemmer og daglig leder. Det sentrale vilkåret for å kunne holdes ansvarlig, er at vedkommende har utvist uaktsomhet eller forsett. Uaktsomhetsvilkåret har en objektiv side, ved at skadevolder må ha en overtrådt plikt som påhviler ham og en subjektiv side som innebærer at han må kunne bebreides. Høyesterett har i flere dommer lagt til grunn at hvis det foreligger et pliktbrudd, er det presumsjon for at det er utvist uaktsomhet.³ Det er derfor et sentralt spørsmål i aktsomhetsvurderingen etter § 17-1 om styremedlemmet/daglig leder har overtrådt plikter som påhviler vedkommende.

Note (2)

Se mer omfattende analyse, Margrethe Buskerud Christoffersen, «Erstatningsansvar for styremedlemmer i aksjeselskaper – blir det stadig strengere?», Tidsskrift for forretningsjus, 2024 nr 1, s. 75-111.

Note (3)

HR-2016-1440-A (Håheller) avsnitt 41 og HR-2020-1947-A *Akademiet* avsnitt 74.

Aksjeloven inneholder mange regler som pålegger styret plikter. Det sentrale utgangspunktet er at styret har ansvaret for å forvalte selskapet etter aksjeloven § 6-12. Ansvaret omfatter alle elementer i driften av selskapet, herunder at selskapet oppfyller lovpålagte krav og kontraktsforpliktelser. Når styret utfører sine oppgaver, har det en grunnleggende plikt til å ivareta *selskapsinteressen*, som består av blant annet aksjeeiernes, kreditorenes, ansatte og samfunnets interesser.⁴ Overordnet kan plikten til å ivareta selskapsinteressen formuleres som en plikt til å sørge for verdiskapning, fordi det er kjernen i aksjeeiernes interesser å få økonomisk vinning ved selskapsdeltakelsen og i kreditorenes interesser å få oppgjør for sine krav.⁵ I mange sammenhenger vil aksjeeiere, kreditorer og øvrige involverte ha sammenfallende interesser, mens i andre tilfeller må styret foreta en avveining mellom ulike interesser i forvaltningen av selskapet.

Note (4)

I HR-2018-570-A uttaler Høyesterett i avsnitt 41: «Et selskap skal naturligvis ivareta aksjonærinteressen, men har også ansvar for de ansatte, for selskapets medkontrahenter og kreditorer, og for oppfyllelse av andre forpliktelser det måtte ha overfor omgivelsene og samfunnet for øvrig. Dermed kan det være en del av selskapsinteressen å sikre selskapets videre drift.»

Note (5)

Hedvig Bugge Reiersen, «'Selskapsinteressen' i norsk aksjeselskapsrett» (2023), s. 160.

De nevnte pliktene i aksjeloven gjelder styret som organ. Det er sjelden vi finner plikter som gjelder det enkelte styremedlem direkte, verken i aksjeloven eller annen lovgivning. Styremedlemmer har imidlertid en ulovfestet lojalitetsplikt overfor selskapet til å bidra til at styret oppfyller sine forpliktelser. I den forbindelse skal styremedlemmer arbeide for å ivareta selskapets interesser.⁶ Når det skal avgjøres om styremedlemmer har brutt en plikt som påhviler dem, er det derfor nærliggende å ta utgangspunkt i de plikter som påhviler styret. Styrets plikter vil på denne måten være sentrale i fastleggelsen av aktsomhetsnormen som kan oppstilles for styremedlemmene.⁷ Det er grunn til å bemerke at ikke ethvert pliktbrudd fra styret vil innebære at et styremedlem har overtrådt sine plikter, det må foretas en individuell vurdering i det enkelte tilfellet.⁸ I de sakene ledelsen eller aksjeeiere er holdt erstatningsansvarlig, foreligger det gjerne grove brudd på aksjelovens plikter eller et mer overordnet misbruk av aksjeselskapsformen.⁹ Terskelen for å holde styremedlemmer erstatningsansvarlig for forretningsmessige feilvurderinger er særlig høy.¹⁰

Note (6)

Jessica Östberg, *Styrelseledamöters lojalitetsplikt* (2016), s. 139, og Kristin Normann, *Styremedlemmers erstatningsansvar i aksjeselskaper* (1994), s. 349 flg.

Note (7)

Se nærmere om fastleggelse av aktsomhetsnormen for styremedlemmer, Margrethe Buskerud Christoffersen, «Erstatningsansvar for styremedlemmer i aksjeselskaper – blir det stadig strengere?», *Tidsskrift for forretningsjus*, 2024 nr 1, punkt 3.2.2.

Note (8)

Slik HR-2022-2484-A *Spiro* avsnitt 41.

Note (9)

HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro*, HR-2016-1440-A (Håheller) og HR-2022-1148-A *Sea Lice*.

Note (10)

HR-2022-2484-A *Spiro* avsnitt 54, med henvisning til Rt. 1991 s. 119 *Normount* s. 127.

Daglig leder er pålagt plikter i aksjeloven § 6-14. Overordnet er han ansvarlig for selskapets daglige ledelse, herunder for økonomiforvaltningen. Han vil også ha en lojalitetsplikt overfor selskapet som er hans arbeidsgiver.¹¹

Note (11)

Terese Smith Ulseth, Daglig leders rettslige stilling (2006) s. 148 og 167-168.

Styremedlemmenes og daglig leders plikter gjelder primært overfor selskapet, og det vil si at ved pliktbrudd kan selskapet, eller dets konkursbo, kreve erstatning for tap selskapet har lidt. Aksjeloven § 17-1 åpner for at også «andre» kan fremme erstatningskrav, noe som omfatter selskapets kontraktsparter. I disse tilfellene er det en forutsetning for ansvar at den påstått ansvarlige har overtrådt normer som tar sikte på å beskytte kontraktsparten.¹² Ved brudd på kontraktspartens berettigede forventninger til skadevolder vil det kunne foreligge en erstatningsrettslig vernet interesse. Et eksempel er HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro*, hvor selskapets kontraktspart ble tilkjent erstatning fra daglig leder, fordi han ikke hadde oppfylt sine plikter knyttet til formuesforvaltningen i selskapet jf aksjeloven § 6-14.

Note (12)

Dommens avsnitt 40. Se analyse av kreditors berettigede forventninger til den som representerer selskapet, Margrethe Buskerud Christoffersen, *Aksjeeiers lojalitetsplikt* (2018) s. 153 flg.

I Nordic Kingfish-saken måtte Høyesterett på denne bakgrunn ta stilling til om A handlet i strid med plikter som påhvilde ham som styreleder og daglig leder i entreprenørselskapet og i den forbindelse utviste uaktsomhet. Hvis svaret var bekreftende, ville det være et spørsmål om byggherren i så fall var beskyttet av de aktuelle pliktene.

4 HØYESTERETTS VURDERINGER

4.1 Aktsomhetskravet som gjaldt for A etter aksjeloven § 17-1

For å ta stilling til om det forelå erstatningsansvar for A, innledet Høyesterett med å angi noen rettslige utgangspunkter basert på tidligere rettspraksis for aktsomhetskravet i aksjeloven § 17-1. Det ble fremhevet at det først og fremst er grunnlag for ansvar overfor en selskapskreditor når selskapet er insolvent og kreditor dermed ikke får dekning for sitt tap av selskapet., jf. avsnitt 41. En relevant problemstilling i disse tilfellene er ofte om styret eller daglig leder burde ha søkt å avverge at det oppstod forpliktelser som selskapet ikke var i stand til å dekke når de forfalt, noe som vil utsette selskapets kreditorer for en særlig risiko. Det ble videre vist til at i situasjoner hvor selskapet har svak økonomi, kan ledelsen komme i et krysspress, hvor det kan være behov for å avverge ytterligere tap, men samtidig være ønskelig å arbeide for å sikre fortsatt drift.¹³ Da må ledelsen foreta vanskelige avveininger, noe som innebærer at de involverte personene har et betydelig handlingsrom før det blir aktuelt med erstatningsansvar.

Note (13)

HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro* avsnitt 37 flg.

Det ble også fremhevet at en tredjepart, som selskapets kontraktspart, først og fremst vil være berettiget til erstatning når det foreligger en «ekstraordinær, åpenbar eller upåregnelig tapsrisiko i strid med forutsetninger for avtaleforholdet med selskapet».¹⁴

Note (14)

Se nærmere, Viggo Hagstrøm og Are Stenvik, *Erstatningsrett*, 2. utgave 2019, side 151.

Byggherren hadde anført at det på bakgrunn av rettspraksis gjaldt en særlig streng norm for styremedlemmer som også har andre roller i selskapet eller konsernet, som daglig leder og aksjeeier. Høyesterett var ikke enig i at dette gjelder som et generelt prinsipp, men påpekte likevel at aktsomhetsvurderingen må ta utgangspunkt i «vedkommendes samlede oversikt over og kontroll med ledelsen av selskapet og selskapets virksomhet».¹⁵

Det ble påpekt at dette kan lede til et strengere aktsomhetskrav for dem som bekler mange roller enn for en som bare er styremedlem.

Note (15)

Avsnitt 51.

4.2 Handlet entreprenørselskapet i strid med lojalitetsplikten overfor byggherren da garantibeløpet ble benyttet til å betale konsernintern gjeld?

Det første spørsmålet Høyesterett behandlet var om A kunne holdes erstatningsansvarlig, fordi entreprenørselskapet misligholdt sine plikter etter garantiavtalen da beløpet mottatt under påkravsgarantien ble benyttet til å betale ned gjeld til det danske konsernselskapet. En sentral faktor i aktsomhetsvurderingen var at økonomien i entreprenørselskapet på tidspunktet for disponeringen over garantibeløpet var svært anstrengt. Selskapets egenkapital var tapt i 2018 og selskapets virksomhet var i ferd med å bli avviklet. Utbetalingen under påkravsgarantien og den påfølgende nedbetalingen av gjeld skjedde 6. mars 2020, og på det tidspunkt var den eneste aktiviteten i selskapet å avvikle tvisten med byggherren i vår sak.

Byggherren anførte at utbetalingen av garantibeløpet til konsernselskapet innebar at entreprenørselskapet misligholdt lojalitetsplikten som kunne utledes av garantiavtalen. Det er et viktig utgangspunkt for vurderingen av A's erstatningsansvar at det var *selskapet* som var part i garantiavtalen med byggherren, ikke A. En avtale forplikter bare kontraktsparten, altså selskapet, og det innebærer at de personer som opptrer på vegne av selskapet ikke blir forpliktet etter avtalen.¹⁶ Et brudd på lojalitetsplikten som kan utledes av garantiavtalen, må dermed tilskrives selskapet, som er et eget rettssubjekt. Styret er imidlertid ansvarlig for å håndtere selskapets kontraktsforpliktelser forsvarlig som ledd i forvaltningsansvaret i aksjeloven § 6-12. Som redegjort for ovenfor, har personer i ledelsen en plikt til å arbeide for at selskapet oppfyller sine kontraktsforpliktelser. Hvis selskapet misligholder sine kontraktsforpliktelser, *kan* derfor styremedlem og daglig leder ha misligholdt sine forpliktelser overfor selskapet, og i den anledning ha opptrådt uaktsomt. Det er et vilkår at selskapsrepresentanten har brutt en allmenn handlenorm som eksisterer uavhengig av kontrakten mellom selskapet og medkontrahenten.¹⁷

Note (16)

Se nærmere Are Stenvik, Festschrift til Mads Henry Andenæs, *Selskap, kontrakt, konkurs og rettskilder* (2010) *Erstatning og rettssubjektivitet*, s. 288.

Note (17)

Stenvik op.cit.

Førstvoterendes utgangspunkt var at når entreprenøren hadde rett til å kreve utbetaling under garantien etter tingrettens dom, måtte selskapet også kunne disponere over beløpet hvis ikke noe annet fulgte av garantien. Det var på det rene at det ikke forelå begrensninger i ordlyden, og førstvoterende fremhevet at garantier i utgangspunktet skal tolkes objektivt, og at det skal mye til for å fravike ordlyden. Det ble uttalt at man må særlig være forsiktig med å innfortolke forpliktelser uten holdepunkter i ordlyden, herunder lojalitetsforpliktelser, som følge av kommersielle parter behov for forutberegnelighet.

Førstvoterende la til grunn at entreprenørselskapet ville vært berettiget til å disponere over garantibeløpet ved å bruke midlene til å dekke kostnadene ved lagmannsrettssaken. Det å unngå likviditetsbelastning med en tvist om underliggende forhold, er nettopp et formål med påkravsgarantier. I dette tilfellet ble ikke garantimidlene benyttet til å dekke prosesskostnadene, men det ble overført til det danske morselskapet. For å finansiere lagmannsrettssaken sørget imidlertid A for at det ble tilført midler til selskapet fra andre konsernselskaper, det vil si at selskapets økonomi ble styrket med andre midler.¹⁸

Note (18)

Avsnitt 69.

Førstvoterende mente at byggherren ikke kunne ha noen berettiget forventning om at midlene utbetalt fra garantien ikke skulle bli brukt, i påvente av resultat i lagmannsretten. Dette innebar at det ikke ble ansett å foreligge brudd på lojalitetsplikten i garantiavtalen, selv om byggherren ble eksponert for en risiko ved nedbetalingen av konsernintern gjeld. Det ble dermed ikke nødvendig å drøfte om styret eller daglig leder/styremedlemmet begikk pliktbrudd ved håndteringen av selskapets garantiavtale med byggherren.

4.3 Forelå det brudd på styrets plikter etter aksjeloven?

Høyesterett drøftet deretter om det forelå brudd på andre forpliktelser som påhvilde styret etter aksjeloven.¹⁹ Byggherren anførte at A ikke hadde overholdt handleplikten i aksjeloven § 3-5, som inntreffer hvis kravet til forsvarlig egenkapital og likviditet i § 3-4 ikke er oppfylt. Det vil mer konkret si at han skulle ha sørget for at selskapet hadde kapital til å gjøre opp et eventuelt krav fra byggherren. Høyesterett var ikke enig, og la vekt på at når entreprenøren vant i tingretten, kunne ikke styreleder bebreides for at han ikke iverksatte tiltak for å styrke egenkapitalen. Prosessrisikovurderingene som ble gjort fremstod som forsvarlige, og det forelå ingen handleplikt.

Note (19)

Avsnitt 74 flg.

Byggherren hadde også anført at A hadde plikt til å begjære oppbud tidligere. Selskapet har oppbudsplikt etter straffeloven § 407. Brudd på denne plikten kan lede til erstatningsansvar for ledelsen som følge av manglende oppfyllelse av forvaltningsansvaret i aksjeloven § 6-12, slik som i HR-2025-1841-A *Garderobemannen*.²⁰ Det ble her uttalt at når de objektive og subjektive straffvilkårene er oppfylt, kan det ikke være tvilsomt at det også foreligger erstatningsansvar.²¹ Høyesterett var heller ikke enig i at det var brudd på oppbudsplikten i dette tilfellet. Det var ikke annen aktivitet i selskapet enn gjennomføring av tvisten med byggherren, og A sørget for at det ble tilført midler fra konsernet for å dekke kostnadene med rettssaken.

Note (20)

Avsnitt 27. Denne dommen falt etter Nordic Kingfish-dommen.

Note (21)

Avsnitt 28.

Det ble avslutningsvis konstatert at heller ikke byggherrens anførsel om at betalingen av konsernintern gjeld var i strid med aksjeloven § 16-9 ble tatt til følge. Bestemmelsen gjelder utdelinger fra selskap under avvikling, og Høyesterett ant det klart at denne fikk anvendelse i saken.

Siden Høyesterett kom til at A ikke hadde handlet i strid med noen plikter, ble det ikke nødvendig å behandle øvrige vilkår for erstatning, og A ble frifunnet.

5 REFLEKSJONER

5.1 Overordnet

Resultatet i HR-2025-1171-A *Nordic Kingfish* fremstår etter mitt syn som korrekt, basert på gjengivelsen av faktum i Høyesteretts og underinstansenes dommer. Som vist i kapittel 3 ovenfor er det etter rettspraksis en relativt høy terskel for å idømme erstatningsansvar, selv om det er en uttalt presumsjon for at det foreligger uaktsomhet hvis skadevolder har begått et pliktbrudd. Det skal imidlertid en del til for å konstatere et relevant pliktbrudd, eller som Høyesterett uttalte det i denne saken – styreansvar overfor selskapets kreditorer og medkontrahenter krever en «særskilt begrunnelse».²²

Note (22)

Avsnitt 53 og 64.

Selv om jeg er enig i resultatet har jeg enkelte kommentarer til dommen. Den første gjelder betydningen av at styrelederen i denne saken hadde flere roller i selskapet. Som vist i punkt 4.1 fikk ikke byggherren medhold i at det finnes et generelt prinsipp om at det gjelder en særlig streng norm i slike tilfeller. Etter mitt syn har det ikke så stor betydning om man vil oppstille et prinsipp eller ikke. Det sentrale er at førstvoterende presiserer at «den samlede oversikt over og kontroll med ledelsen av selskapet og selskapets virksomhet» kan lede til et skjerpet aktsomhetskrav.²³ Det faktum at en person både er styreleder og daglig leder innebærer som vist i punkt 3 ovenfor at vedkommende har en rekke plikter etter aksjerettslige regler og dermed være forpliktet til å sørge for å ha oversikt over selskapets forhold og være involvert i sentrale beslutninger. Dette gjelder enn mer, hvis vedkommende også er aksjeeier. Rent faktisk vil derfor en person med flere roller oftere ha opptrådt uaktsomt- Det er mange eksempler på at det er oppstilt en streng aktsomhetsnorm for personer med flere roller i underrettspraksis.²⁴ Nordic Kingfish-dommen bekrefter således etter mitt syn at flere roller gjennomgående vil innebære et skjerpet aktsomhetskrav, uavhengig av om dette kan kalles et prinsipp.

Note (23)

Avsnitt 51.

Note (24)

Se analyse av underrettspraksis hvor styremedlemmet som saksøkes etter aksjeloven § 17-1 også har andre roller i selskapet, Andrea Dahlum, *Styreansvar i praksis*, Fagbokforlaget 2021 s. 111 flg. LE-2009-97686 er eksempel på en sak hvor det ble lagt vekt på saksøktes sentrale rolle i selskapet, ved å inneha flere roller.

I det følgende har jeg noen mer utfyllende kommentarer til vurderingen av styreleders forpliktelser når det gjelder håndteringen av garantiavtalen og kreditorer i en presset økonomisk situasjon. Avslutningsvis vil jeg kommentere Høyesteretts behandling av entreprenørselskapets lojalitetsplikt overfor byggherren.

5.2 Erstatningsansvar for ledelsen

5.2.1 Styreleders forpliktelser knyttet til håndtering av garantiavtalen

Min første kommentar gjelder Høyesteretts behandling av spørsmålet om garantiavtalen var misligholdt, og om A hadde opptrådt erstatningsbetingende i den forbindelse.²⁵ Utgangspunktet for drøftelsen var byggherrens anførsel om at det forelå erstatningsansvar for A, fordi hans disponering av garantibeløpet innebar brudd på lojalitetsplikten i garantiavtalen mellom byggherren og entreprenøren. Som vist ovenfor i punkt 3 er ikke selskapets representanter bundet av de avtaler selskapet har inngått, det vil si innebærer at et eventuelt brudd på lojalitetsplikten ikke kan påberopes direkte overfor dem. Styremedlemmer og daglig leder kan likevel bli erstatningsansvarlige i tilfeller hvor selskapet har misligholdt sine kontraktsforpliktelser, under forutsetning av at de har brutt sine selskapsrettslige plikter. I vår sak måtte Høyesterett derfor først ta stilling til om selskapet hadde misligholdt sin kontraktsforpliktelse overfor byggherren, og deretter om A hadde opptrådt erstatningsansvarlig i den forbindelse.²⁶

Note (25)

Avsnitt 67 flg.

Note (26)

Slik, HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro* avsnitt 33 flg.

Høyesterett foretok som vist ovenfor, en tolkning av garantiavtalen for å vurdere om det kunne utledes begrensninger i retten til å disponere over det utbetalte garantibeløpet. Spørsmålet ble besvart benektende og det ble konkludert med at A ikke kunne «holdes personlig ansvarlig – som ledd i sitt forvaltningsansvar etter aksjeloven § 6-12 – for å ha brutt lojalitetsplikten i garantiavtalen mellom de to selskapene.»²⁷

Note (27)

Avsnitt 72.

Denne konklusjonen er upresis av flere grunner. For det første påhviler forvaltningsansvaret etter aksjeloven § 6-12 styret som organ, ikke det enkelte styremedlem.²⁸ Problemstillingen var således om *styret* overholdt forvaltningsansvaret da det ble besluttet å betale tilbake beløpet til det danske konsernselskapet. Hvis svaret var nei, ville neste spørsmål vært om A hadde misligholdt sine plikter som styremedlem i den forbindelse. Alternativt kunne det vært spurt om A hadde misligholdt sine plikter som daglig leder etter aksjeloven § 6-14.

Note (28)

Se punkt 3 ovenfor.

For det annet er ikke en selskapsrepresentant bundet av lojalitetsplikten selskapet har overfor en kontraktsmotpart. Representanten er ikke part i avtalen, og han kan dermed heller ikke bryte lojalitetsplikten som følger av avtalen. Konklusjonen burde vært formulert slik at entreprenørselskapet ikke hadde brutt lojalitetsplikten ved å disponere over garantibeløpet, og følgelig hadde heller ikke A misligholdt de aksjerettslige pliktene som påhvile ham som styreleder og daglig leder, knyttet til oppfølging av selskapets kontrakter.

Se til sammenligning konklusjonen på en tilsvarende problemstilling i LB-2024-181574: «Lagmannsretten mener at A i rollen som styreleder og/eller daglig leder og som eier, kan bebreides for at Hallingskarvet Fjellgrend ikke oppfylte sin kontraktsforpliktelse Lagmannsretten mener at han gjennom sine roller i selskapet var ansvarlig for at selskapet lojalt fulgte opp sine kontraktsforpliktelser og for øvrig etterlevde ufravikelige regler i bustadsoppføringslova og markedsføringsloven.» Denne formuleringen er etter mitt syn mer presis ved at den får frem at det er selskapet som eventuelt misligholder kontraktsforpliktelsene..

Det kan tilføyes at i tilfeller hvor selskapet bare har ett styremedlem, vil styrets manglende overholdelse av plikter gjennomgående innebære pliktbrudd fra styremedlemmet.²⁹ Etter mitt syn vil imidlertid også et enestyre ha et slikt handlingsrom som det ble lagt til grunn i HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro* (avsnitt 37 flg.).³⁰ Styret skal ivareta mange interesser, og Høyesterett presisering om at ikke ethvert pliktbrudd overfor en kontraktspart nødvendigvis leder til personlig erstatningsansvar må også gjelde et styremedlem som er enestyre.

Note (29)

Slik HR-2016-1440-A *Håheller* hvor enestyret hadde misligholdt handleplikten etter aksjeloven § 3-5.

Note (30)

Se punkt 3 ovenfor.

At konklusjonen i Nordic Kingfish-saken er misvisende utformet ble uten betydning for resultatet i saken, i og med at Høyesterett kom til at selskapet ikke hadde misligholdt avtalen med byggherren. Det er imidlertid viktig at ikke dommen tas til inntekt for en oppfatning om at en selskapsrepresentant har plikter etter en avtale selskapet er part i, eller at selskapets brudd på en avtale automatisk innebærer at selskapsrepresentanten har opptrådt uaktsomt. Det ville innebære et feilaktig og for omfattende styreansvar overfor selskapets kontraktparter.

LB-2012-159723 har en slik forenklet, og uheldig, tilnærming som jeg advarer mot. Her ble det slått fast at selskapet hadde opptrådt illojalt og det deretter ble det uttalt at «Den handlingen som foran er betegnet som illojal, og som ble utført av A og B, må også være erstatningsbetingende for disse etter aksjeloven § 17-1 første ledd.»

5.2.2 Ledelsens plikt til å avstå fra kreditorbegunstigelse

Når det gjelder vurderingen av om A hadde opptrådt uaktsomt, kan det også spørres om A handlet i strid med selskapsrettslige eller konkursrettslige regler om kreditorbeskyttelse, ved å betale gjelden til konsernselskapet.³¹ Det er på det rene at byggherren med dette ble eksponert for en ekstraordinær risiko for ikke å få oppgjør hvis han vant frem i lagmannsretten. Høyesterett formulerte dette slik at byggherren ble påført en risiko «utover den iboende risikoen i garantiforholdet».³²

Note (31)

Det ble anført fra byggherren (dommen avsnitt 30) men ble som vist i punkt 4.3 ikke drøftet særlig inngående.

Note (32)

Avsnitt 72.

Høyesterett vurderte om det forelå brudd på aksjerettslige regler, men avviste at det forelå brudd på handleplikten i aksjeloven § 3-5, oppbudsplikten eller aksjeloven § 16-9. Det kunne også vært drøftet om A handlet uaktsomt ved å forskjellsbehandle de to kreditorene, ved å bruke garantibeløpet fra byggherren til å betale konsernintern gjeld. Aksjeloven har ikke regler om likebehandling av kreditorer, men plikten ved konkurs kommer til uttrykk i straffeloven § 402 som gjelder kreditorbegunstigelse.³³ Den subjektive omstøtelsesregelen i dekningsloven § 5-9 kan også ramme kreditorbegunstigelse forut for konkurs, når «skyldnerens økonomiske stilling var svak eller ble alvorlig svekket ved disposisjonen».³⁴ Ledelsen har som nevnt ovenfor et ansvar for å oppfylle lovpålagte krav som påhviler selskapet, og kreditorbegunstigelse ved at en kreditor får en fordel i strid med disse reglene, kan være erstatningsbetingende.³⁵

Note (33)

Mads Henry Andenæs, Konkurs 3. utg (2009) s. 11.

Note (34)

Se Nils Holger Koefoed og Harald Sommernes, Karnov note 2 og 5 til dekningsloven § 5-9.

Note (35)

Se nærmere, Jo Ørjasæter, Styreansvar for kreditorbegunstigelse Lov og Rett 2024 nr. 5 s. 341-361, med henvisning til blant annet Kristin Normann, *Styremedlemmers erstatningsansvar*, s. 518,

Det er anført i juridisk teori i tilknytning til de nevnte reglene at den erstatningsbetingede plikten til å ivareta kreditorenes interesser kan gå lenger enn den strafferettslige, og inntre allerede før selskapet er insolvent.³⁶ Vilåarene antas i så fall å være at betalingen som er foretatt er av en størrelse som innebærer at kreditors dekningsmulighet forringes i «betydelig grad» og at den har «et uforsvarlig preg». En slik argumentasjon kan etter mitt syn forankres i styrets og styremedlemmens plikt til å ivareta kreditorfellesskapets interesser som en del av selskapets interesser, og krav til forsvarlig forvaltning av selskapet.³⁷ Habilitetsregelen i aksjeloven § 6-27 og kravet i § 3-9 om at konserninterne transaksjoner skal skje på forretningsmessige vilkår underbygger at et styre må være forsiktige med å gi fordeler til en konsernintern kreditor.

Note (36)

Ørjasæter op.cit. punkt 2.3 og punkt 2.1, med henvisning til Rt. 2010 s. 65 *Glitner*. Annerledes, Kristin Normann, *Styremedlemmers erstatningsansvar*, s. 518.

Note (37)

Se nærmere kapittel 3 ovenfor.

Det er uklart hvor langt en likebehandlingsplikt rekker, utover hva som kan utledes av konkursrettslige regler. I denne sammenheng synes det tilstrekkelig å påpeke at plikt til å likebehandle kreditorer fremstår som særlig aktuell i en situasjon som i vår sak, hvor selskapet er i avslutningsfasen som følge av anstrengt økonomi. Det må ha vært åpenbart at dersom lagmannsretten ville komme til motsatt resultat av tingretten og gi byggherren

medhold, ville entreprenørselskapet gå konkurs. Nedbetalingen av gjelden til det danske konsernselskapet kunne dermed innebære en fordel på bekostning av den andre kreditoren, byggherren.

I vurderingen av om hensynet til kreditorfellesskapet kunne tale for at det ble utvist uaktsomhet fra A, må det tillegges avgjørende betydning at konsernselskapet tilbakeførte midler til det norske entreprenørselskapet.³⁸ Nedbetalingen av den konserninterne gjelden ledet dermed ikke til noen urettmessig forskjellsbehandling, det var rett og slett ikke tilstrekkelige midler til å betjene gjeld i selskapet. Saken illustrerer imidlertid at betaling av konsernintern gjeld i en økonomisk krevende situasjon *kan* tenkes rammet av regler om kreditorbeskyttelse, slik at uaktsomhetsansvar kan være aktuelt på det grunnlag.

Note (38)

Se nærmere i punkt 5.3.4 nedenfor.

5.3 Selskapets lojalitetsplikt overfor byggherren

5.3.1 Problemstillingen

Min siste bemerkning til Høyesteretts premisser, gjelder drøftelsen av hvorvidt selskapet misligholdt sin lojalitetsplikt etter garantiavtalen. Høyesterett kom etter en relativt kortfattet drøftelse til at det ikke fulgte skranker av entreprenørselskapets lojalitetsplikt overfor byggherren, som begrenset retten til å disponere over garantibeløpet.

Det er ikke vanskelig å forstå at byggherren reagerte på at beløpet mottatt etter tingrettsdommen samme dag ble benyttet til å betale konsernintern gjeld, når det ikke var midler til å gjøre opp etter motsatt resultat i lagmannsretten. I det lys kunne det vært grunnlag for Høyesterett til å foreta en noe mer inngående drøftelse av om det forelå brudd på lojalitetsplikten. Det er uklart i hvilken grad det var foranledning til dette ut fra partenes anførsler, men i det følgende skal jeg trekke frem noen forhold som kunne vært trukket inn i drøftelsen.

Utgangspunktet er at den kontraktuelle lojalitetsplikten innebærer en plikt til å ivareta motpartens interesser, i en viss utstrekning selv om dette skulle gå på bekostning av egne interesser.³⁹ Pliktens nærmere innholdet må fastlegges ut fra kontraktstypen og forholdene ellers, typisk partsspesifikke forhold.⁴⁰ Som det ble uttalt i en nylig avsagt høyesterettsdom, er det sentralt for lojalitetspliktens innhold «hvilke rimelige forventninger til den andre partens opptreden som avtaleforholdet samlet har skapt.»⁴¹ Det må derfor vurderes konkret om entreprenørselskapet fritt kunne disponere over garantibeløpet, eller om hensynet til byggherren forhindret nedbetaling av den konserninterne gjelden. Lojalitetsplikten ville i så fall medføre begrensninger i retten til å disponere over et beløp mottatt under en påkravsgaranti. I vurderingen må de hensyn som gjør seg gjeldende ved tolkning av garantier generelt og i entrepriseforhold spesielt tas i betraktning. I tillegg vil altså partsspesifikke forhold ha betydning, her at nedbetalingen skjedde til et konsernselskap og at entreprenørselskapet hadde alvorlige økonomiske problemer da utbetalingen fant sted. Disse utgangspunktene vil bli utdypet i det følgende.

Note (39)

HR-2026-280-A avsnitt 54 og Jori Munukka, *Kontraktuell lojalitetsplikt*, 2007 s. 406.

Note (40)

HR-2017-2375-A *Ulvesund Elektro* avsnitt 35.

Note (41)

HR-2026-280-A avsnitt 55.

5.3.2 Lojalitetsplikten i garanti- og entrepriseforhold

Et første spørsmål er om det er noen særlige hensyn som gjør seg gjeldende ved tolkning av garantier som taler for at det kan oppstilles en lojalitetsforpliktelse for entreprenøren til ikke å disponere over mottatt beløp. Det finnes flere dommer som gjelder lojalitetsplikt i kausjonsforhold, som har fellestrekk med garantiavtaler.⁴² Både i kausjonsavtaler og garantier vil debitor ha et særlig behov for å klarlegge hvilken risiko han løper til enhver tid og for å beskytte seg mot å foreta uriktige utbetalinger. I Rt. 1988 s. 1078 *Skipsgaranti* ble det presisert at det både i kausjonsforhold og kontraktsforhold ellers stilles krav til «aktsom og lojal opptreden» fra kreditors side.

Note (42)

Rt. 1984 s. 28 *Tromsø Sparebank*.

Det er et dekkende utgangspunkt når førstvoterende i Nordic Kingfish-saken fremhever at det skal mye til for å innfortolke forpliktelser uten grunnlag i ordlyden i en avtale mellom næringsdrivende basert på lojalitetsbetraktninger.⁴³ Partene i slike avtaler har et særlig behov for forutberegnelighet.⁴⁴ Lojalitetshensyn kan imidlertid være et argument for å innfortolke forpliktelser i kommersielle avtaler, slik det var i Rt. 2005 s. 268 *Panfish*. Der ble en part i en kommersiell avtale pålagt leveranseforpliktelser som ikke fulgte direkte av avtalens ordlyd, men som ble begrunnet særlig med partenes forutsetninger og lojalitetshensyn.⁴⁵ I vår sak er det dessuten ikke tale om å pålegge entreprenøren en forpliktelse, men til å avstå fra å disponere over mottatte midler. Avgjørende kan derfor Høyesteretts utgangspunkt ikke være.

Note (43)

Avsnitt 67.

Note (44)

Slik også HR-2025-251-A *Red Rock* avsnitt 73 for så vidt gjelder revisjon av avtaler.

Note (45)

Se Rt. 2005 s. 268 avsnitt 42 flg, særlig avsnitt 55.

Som argument mot å utfylle påkravsgarantien med lojalitetsplikt, viste Høyesterett i Nordic Kingfish-saken videre til Rt. 2005 s. 1447 og Rt. 2011 s. 1553 hvor det ble uttalt at garantier skal tolkes objektivt.⁴⁶ Etter mitt syn gir ikke disse dommene særlig mye i vår sak. For det første var det garantisten som anførte at garantien måtte tolkes objektivt for at hans forpliktelser ikke skulle rekke lenger enn hva som fulgte av ordlyden. I vår sak er det ikke garantisten som påberoper seg behovet for forutberegnelighet, men mottaker av det utbetalte beløp. For det annet – i de to sakene ble avgjørelsen basert på andre hensyn enn bare ordlyden. I den førstnevnte dommen ble det trukket inn reelle hensyn i tolkningsprosessen, og garantien ble ikke tolket så snevert som garantisten mente fulgte av en objektiv tolkning.⁴⁷ I den sistnevnte dommen ble det fremhevet at en garantierklæring, som andre kontrakter, bør tolkes slik at de får en fornuftig mening. Det skulle blant annet vurderes om en garanti gjaldt endrings- og tilleggsarbeider i henhold til en underliggende

skipsbyggingskontrakt. Slike arbeider var ikke omtalt i kontraktsdokumentene, men Høyesterett kom til at de var omfattet av garantien, med henvisning til at dette var vanlig i entrepriseforhold og bakgrunnen for garantistillelsen. Disse dommene viser derfor etter min vurdering at selv om garantier skal tolkes objektivt, er det rom for å trekke inn andre hensyn i tolkningsprosessen. Dette omfatter lojalitetshensyn, slik det ble fremhevet i HR-2026-280-A når det gjelder tolkning av forretningsmessige avtaler generelt.⁴⁸

Note (46)

Avsnitt 67.

Note (47)

Rt. 2005 s. 1447 avsnitt 32 og 36.

Note (48)

HR-2026-280-A, avsnitt 42.

I og med at garantiavtalen ble inngått i tilknytning til en entrepriseavtale, vil også hensyn som gjør seg gjeldende i entrepriseforhold ha betydning ved fastleggelsen av lojalitetsplikten innhold. Det fremgår av nevnte Rt. 2011 s. 153 avsnitt 49, at garantidokumentet og det underliggende avtaleforholdet må ses i sammenheng. En entreprisekontrakt forutsetter samarbeid mellom partene, noe som innebærer at det foreligger en skjerpet lojalitetsplikt i slike kontraktsforhold.⁴⁹ Det kommer også til uttrykk i HR-2020-2254-A *Rambøll* hvor det ble vist til «den løpende lojalitetsplikten som kjennetegner denne typen kontraktsforhold» i spørsmålet om reklamasjonsinnsigelser var bortfalt.⁵⁰

Note (49)

HR-2026-280-A avsnitt 56 om betydningen av samarbeidsforhold og Munukka, op.cit s. 379 flg. for en analyse av lojalitetsplikten i entrepriseforhold.

Note (50)

HR-2020-2254-A *Rambøll* avsnitt 58.

Som påpekt av Lasse Simonsen, kommer lojalitetsplikten i profesjonelle entrepriseforhold til uttrykk i NS8405:2008 punkt 5 og NS 8407:2011 punkt 3.⁵¹ Han understreker med henvisning til forarbeidene at også bustadoppføringslova suppleres av en alminnelig lojalitet- og omsorgsplikt.

Note (51)

Lasse Simonsen, *Avtaler om bygging og kjøp av ny bolig. Bustadoppføringslova. (2022) s. 239 flg.*

På denne bakgrunn er det mitt syn at det til tross for utgangspunktet om at garantiavtaler skal tolkes objektivt, ville vært rom for å innfortolke lojalitetsforpliktelser i påkravsgarantien i vår sak. Spørsmålet er imidlertid om det var sterke nok hensyn til å begrunne begrensninger i entreprenørens rett til å disponere over mottatte midler.

5.3.3 Betydningen av konsernforholdet

I vurderingen av om entreprenørselskapet misligholdt lojalitetsplikten, kan det spørres om det har betydning at garantibeløpet ble benyttet til å betale konsernintern gjeld. Utgangspunktet er at konsernselskaper er egne rettssubjekt, og transaksjoner mellom slike selskaper skal skje til vilkår på armlengdes avstand jf aksjeloven §

3-9.⁵² Det er således ikke holdepunkter for at det skulle være noen utvidet adgang til å overføre midler mellom konsernselskaper.

Note (52)

HR-2020-1947-A *Akademiet* avsnitt 48 flg.

Etter mitt syn kunne tvert imot interessefellesskapet tale for at nedbetalingen var i strid med entreprenørselskapets lojalitetsplikt. Selv om det ikke finnes et alminnelig prinsipp om identifikasjon av konsernselskaper i norsk rett, har Høyesterett i relasjon til ulike spørsmål sett konsernselskapers handlinger i sammenheng. Et eksempel er HR-2020-1947-A *Akademiet* som gjaldt lojalitetsplikten til en majoritetsaksjeeier som inngikk i et konsern overfor minoritetsaksjeeieren. Høyesteretts flertall konkluderte med at det forelå brudd på lojalitetsplikten når aksjeeierens handlinger ble sett «i lys av de samlede disposisjonene» i konsernet.⁵³

Note (53)

HR-2020-1947-A *Akademiet* avsnitt 73.

På samme måte kunne i vår konsernselskaperes handlinger vært trukket inn i vurderingen av om det norske selskapet hadde overholdt lojalitetsplikten overfor sin kontraktspart. Det kunne vært vurdert om overføringen til det danske konsernselskapet bar preg av tapping av det norske selskapet, til fordel for det danske. Konsernselskapet fikk oppgjør i en situasjon der det var fare for at en annen kreditor, byggherren, ville lide tap. Basert på konsolideringssynspunktet i den nevnte *Akademiet*-dommen, ville det ikke være avgjørende om initiativet kom fra det norske entreprenørselskapet eller konsernselskapet som fikk oppgjør.

5.3.4 Vurdering

Gjennomgangen ovenfor viser at flere relevante hensyn knyttet til kontraktsforholdets art som kunne tale for å innfortolke begrensninger i entreprenørens rett til å disponere over garantibeløpet. Høyesterett holder også muligheten for dette åpen, ved å presisere at det kan tenkes situasjoner hvor det kunne foreligge en plikt for påkravskreditor til å holde av midler til et etteroppgjør.⁵⁴ I den aktuelle saken, kunne det vært tillagt betydning at det måtte være åpenbart for entreprenøren at utfallet av tvisten var usikkert, slik at det var uklart hvorvidt selskapet hadde rett til å beholde det mottatte garantibeløpet. Selskapet hadde riktignok fått medhold i tingretten, men det fremgår av lagmannsrettsdommen at partene i forkant av tingrettssaken hadde innhentet en oppmannsavgjørelse, som gikk i byggherrens favør.⁵⁵ Usikkerhet rundt berettigelsen av entreprenørens krav, må typisk være en situasjon hvor det kan oppstilles begrensninger i retten til å disponere over det mottatte beløpet.

Note (54)

Avsnitt 73.

Note (55)

LA-2024-6036-2 punkt 4.2.2.

Det avgjørende argument mot at entreprenørselskapet misligholdt lojalitetsplikten, er etter mitt syn at det ble overført midler tilbake til det norske entreprenørselskapet. Det fremgår av A's anførsler at den konserninterne gjelden stammet fra en konsernkontoordning, en ordning som er legitim og vanlig for å utnytte likviditeten i

konsern best mulig.⁵⁶ I perioden etter nedbetalingen ble det overført midler tilbake til det norske entreprenørselskapet for at det skulle kunne gjennomføre tvisten med byggherren. Jeg forstår situasjonen slik at dersom ikke garantibeløpet hadde blitt overført til det danske morselskapet, ville dette beløpet blitt benyttet til å dekke prosesskostnadene, noe som ville vært uproblematisk. Dette taler mot at nedbetalingen av gjeld skjedde i strid med byggherrens interesser på en måte som innebar brudd på selskapets lojalitetsplikt overfor byggherren. Det er ikke holdepunkter for at tilbakebetalingen av konsernintern gjeld utgjorde en misbrukssituasjon i form av tapping av selskapet.

Note (56)

Se om styreansvar og medvirkeransvar i konsern, og særlig i relasjon til konsernkonti, Kristin Normann, Festskrift til Mads Henry Andenæs, Selskap, kontrakt, konkurs og rettskilder (2010) *Medvirkeransvaret i aksjeloven og allmennaksjeloven* s. 251-252.

Dette forholdet tyder på at dersom det skulle ha vært utvist uaktsomhet ved nedbetalingen av gjeld til det danske konsernselskapet, er det vanskelig å se for seg at byggherren led et tap som stod i nødvendig årsakssammenheng med pliktbruddet. Se tilsvarende HR-2020-1967-A, hvor styreleders uaktsomhet på et tidspunkt ikke ledet til tap fordi selskapet ble tilført midler etter dette og frem til tapsutmålingstidspunktet.

Som nevnt er dommens resultat etter mitt syn riktig. I en situasjon hvor det er foretatt betaling av konsernintern gjeld når selskapets økonomi var presset, og kravet som ledet til utbetaling av garantibeløpet var omtvistet, ville det likevel vært interessant om Høyesterett hadde drøftet innholdet av lojalitetsplikten mer inngående. Høyesterett trekker ofte inn lojalitetsplikten i sin argumentasjon, også i saker som gjelder kommersielle avtaler.⁵⁷ Det er utvilsomt viktig for partenes forutberegnelighet at lojalitetspliktens innhold på ulike rettsområder fastlegges gjennom autoritative kilder. I det lys ville det hensiktsmessig om Høyesterett hadde benyttet muligheten til å utøve rettsavklaring når det gjelder lojalitetspliktens innhold i garanti- og entrepriseforhold og mer generelt i konsernforhold.^{58 59}

Note (57)

Se Arne Ringnes, «Noen utviklingstrekk i Høyesteretts praksis innenfor kontraktsretten i perioden 2008–2023», Tidsskrift for forretningsjus, 2024/1 side 8-35, punkt 11. <https://doi.org/10.18261/tff.30.1.4>.

Note (58)

Se om rettsavklaring som en av Høyesteretts oppgaver, Jens Edvin Skoghøy, Dommerrollen gjennom de siste 50 år – noen utviklingstrekk, Lov og Rett 2011 s 4-24, punkt 3.3.

Note (59)

Se til sammenligning utførlig drøftelse i HR-2026-280-A avsnitt 52 flg.